

haanligt affejede Hedekanal-Projekt blev taget frem igen til nøjere Drøftelse.

Ganske rød af Anstrengelse skød Obersten pludselig alle Papirerne fra sig og sagde:

»Lad mig beholde alle disse Ting en otte Dages Tid. Vi maa jo se at faa bragt noget ud af det . . . at skille Hveden fra Klinten, den forskrækkelige Masse Klinte! Før der kan være Tale om at faa det frem i Maanedsskriftet, maa det hele jo stærkt sammentrænges, — jeg skal forsøge, hvad jeg kan udrette. Nu, da jeg bedre forstaar Deres Plan, indrømmer jeg Dem, at den maa ses i sin Sammenhæng, fremstilles i sin Helhed for at komme til sin Ret. Som et rent Tankeeksperiment betragtet er den jo i hvert Fald ganske morsom og vil sikkert kunne interessere i Tekniker-Kredse. De har Idéer, unge Mand! — Husk bare paa, at dette kan være en ret farlig Egenskab hos en Ingeniør. Bliv for Guds Skyld ikke nogen Projektmager! Vi har ved Gud nok af den Slags i Forvejen! . . . Altsaa, kom til mig om en Ugestid.«

Obersten trykkede hjærteligt Pers Haand til Afsked.

»Det er dog Pokker til Øjne, De har, Mand!« udbrød han uvilkaarligt, da de stod ved Døren. »De ser paa Folk ligesom en Ulv, naar den smiler. Naa — god Jagt!« endte han leende og slog endnu en Gang sin Haand i hans.